

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Spadseretur

Citation: Drachmann, Holger: "Spadseretur", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 268. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann10tom-shoot-workid56407/facsimile.pdf> (tilgået 24. januar 2022)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

SPADSERETUR

Den Morgendug, den Bygded bly
 For Solens varme Straaler —
 En opskræmt Alf, som ikke ret
 Galanterier taaler;
 Min Nat svandt hen med Mose-Drøm,
 Tørskoet kan min Skat nu gaa
 Igennem Engens Græs og Straa:
 Du smudser ej din Kjøles Søm,
 Ej Sko'ningen, ej Sko'ningen
 Og ikke Skoens Saaler.

Nej se dog hvilken Herlighed! —
 Jeg ser ej efter Foden ...
 Mit Udraab gjaldt saa smukt et Syn
 Som sjældent her paa Kloden:
 En Himmel som Neapels Bugt
 Knap spejler bedre i sit Skød,
 Ultramarin og persiskrød
 Og guldgul som Orangens Frugt,
 Den luende, den luende,
 Der just er bleven moden.

Men hvortil Farveskala, som
 Dog intet Billed giver?
 Stik, Maler, kun Paletten ind,
 Mens Digteren beskriver:
 Og Du, Poet, bliv ej for hød,
 Kast heller Burrer paa din Skat,
 Og navnlig én paa hendes Hat,
 Saa vender hun sig gru'lig vred —
 Og stikkende og stikkende
 I Billedet Du bliver!

Det er, som alt var nyt og friskt
 Igen fra Edens Have,
 Som Mennesket var Fugl og ej
 En stakkels Muldjords Slave;
 Betragt kun denne Bondeklods,
 Som graver rapt Kartofler op
 Og rusker lystigt deres Top,
 Og ser til os og ler til os,
 Mens seende og leende
 Vi nikker til den brave!

Vor Latter — den har ingen Grund,
 Og det er netop Sagen;
 Hver af os er saa let og glad
 Just som Septemberdagen;
 At Sommerheden avled Død,
 At Sot gik over Landet hen,
 Deraf er ikke Spor igen
 I denne Morgen blid og sød,
 Hvoraf vi er, hvoraf vi er
 Saa jublende betagen.

Og se, her har vi Hytterne,
 Hvor Sygen har huseret —
 Nu straalere de i Solens Glød
 Som nyligt ferniseret;
 De grønne Skodder vidt paa Gab:
 En Kattekillling sidder der
 Og misser imod Solens Skær
 Og slikker sig sin Rosenflab
 Og hopper ned og piler af
 Med Halen ret i Vejret!

Og Grisene — med Tryner paa
 Og Halen snoet i Krøller —
 De roder ret gemytligt om
 Som smaa forsorne Bøller;
 „Desinfectionen“ er forbi,
 Og Angsten med, og alt det Kævl
 I Bladene, og alt det Vrævl
 Om Pas og Sundhedspoliti,
 Hvoraf vi fik, hvoraf vi fik
 Ret lovlige mange Skyller.

Se Børnene — de er klædt paa,
 Men vasket er de ikke,
 De maaber — ja men ej som før
 Med sølsomt sløve Blikke;
 De maaber — og de vender dem
 Og fniser lidt, og ser igen
 Højt skrigende til Siden hen,
 Hvor Hundehvalpen vralter frem
 Og lopper sig og hopper op
 Og vil saa gerne slikke.

Og dér er Landsbykroen, hvor
 Jeg tidt en Dram har drukket,
 Mens „Fa'er" har kløet i Nakken sig,
 Og „Mo'er" saa dybt har sukket;
 „Det var for dem saa svær en Tid,
 Og Dansesalen — den stod tom,
 Og Sygen — ja om ej den kom,
 Saa spøged den dog hid og did,
 Og Kro og Kegelbane var
 Saa godt som stængt og lukket;“

Nu staar Gendarmen her og ta'er
 Sig støt en Snaps til Øllet,
 Han har slugt Støv paa Landevej,
 Nu faar han Halsen skyllet;
 Saa rider han — og fjernt vi ser,
 Hvor Lyngen rødner Bakkens Kam,
 Hans brede Ryg, hans Holdning stram,
 Og saa hans hvide Bandolér,
 Og Sablen — aa ja Sablen blank
 I Solen som forsølvet.

Vidt strækker sig det Bakkedrag
 Med Skov af Birk og Naale,
 Hvor Lyngen Sammenligning fast
 Med Blichers kunde taale;
 Og Luften er saa tynd og ren,
 Og gennem Luften let og lind
 Henbølger Edderkoppens Spind
 Og fanges af en fremstrakt Gren
 Og hænger dér som spiddet paa
 Solgudens spidse Straale.

Og Fuglen slaar med Vingen Knips
 Og kløver Ætrons Bølge,
 Som kunde heller ej en Fugl
 Sin Morgenglæde dølge;
 Og Vandløb blinker hist og her,
 Og Kirketaarne, ganske smaa,
 Som Milepæle synes staa
 For Folk, som før fandt Vejen svær,
 Men nu til sidst vil frem, vil ud,
 Naturens Vink at følge.